

22 Ιουνίου, 1994

[ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ/σπής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 28 ΚΑΙ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 1028/91)

---

*Ακυρωτική Απόφαση Ανωτάτου Δικαστηρίου — Δεδικασμένο — Ισχύς —
Συνέπειες παράβασής του.*

Ο αιτητής προσέβαλε με την προσφυγή του την απόφαση των καθ' ων η αίτηση, οι οποίοι στα πλαίσια επανεξέτασης της υπόθεσης μετά από ακυρωτική απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, επαναπροήγαγαν τα ενδιαφερόμενα μέρη αντί τον ίδιο στη θέση Διευθυντή Σχολείων Δημοτικής Εκπαίδευσης. 5

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την απόφαση αποφάσισε ότι: 10

Σύμφωνα με το διοικητικό δίκαιο απόφαση ακυρωτικού δικαστηρίου συνιστά δεδικασμένο και δεσμεύει κάθε δικαστήριο και διοικητική αρχή. 15

Αναφορικά με το δεδικασμένο είναι πολύ χαρακτηριστικό το πιο κάτω απόσπασμα από την απόφαση του Δικαστή Στυλιανίδη στην υπόθεση *Χριστοδούλου και Άλλη v. Δημοκρατίας* (1993) 4 Α.Α.Δ. 1221, στην σελίδα 1230:- 20

“Από τις αποφάσεις που εκδίδονται από το Ανώτατο Δικαστήριο σε προσφυγές πηγάζει δεδικασμένο το οποίο καλύπτει, τόσο το ακυρωτικό αποτέλεσμα που διατυπώνεται στο διατακτικό, όσο και τα “διοικητικής φύσεως” ζητήματα που κρήθησαν με σκέψεις οι οποίες διατυπώνονται στην αιτιολογία της απόφασης. 25

Αναφορικά με τα “διοικητικής φύσεως” ζητήματα πρέπει να συντρέχουν οι συνήθεις προϋποθέσεις του δεδικασμένου: ταυτότητα προσώπου, ταυτότητα διαφοράς, δηλαδή, διαφοράς που έχει τα ίδια πραγματικά ή νομικά δεδομένα. (Σ.Ε 1429/1986). “Διοικητικής φύσεως” ζητήματα είναι τα πραγματικά και νομικά ζητήματα που ρυθμίζονται από κανόνες του Διοικητικού Δικαίου και αναφέρονται στη μείζονα ή την ελάσσονα πρόταση του συλλογισμού της απόφασης, εφόσον ήταν αντικείμενο διάγνωσης και κρίσης και βρίσκονται σε συνάρτηση με το σύμπερασμα που έγινε αποδεκτό από την απόφαση (ακύρωση της πράξης), δηλαδή, αποτελούν το στήριγμα του συμπεράσματος αυτού (Σ.Ε 813/1981, 1429/1986).

Το δεδικασμένο ισχύει για κάθε διοικητική αρχή η δε παράβαση του με νέα διοικητική πράξη θεμελιώνει λόγο ακυρώσεώς της.”

Το Άρθρο 146.5 του Συντάγματος προβλέπει ότι κάθε Δικαστήριο, Όργανο ή Αρχή στη Δημοκρατία δεσμεύεται από τις αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου κατά την άσκηση της αναθεωρητικής δικαιοδοσίας του και ότι αυτά υποχρεούνται να συμμορφώνονται στις αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου.

Αν ο αιτητής έπαιρνε τρεις μονάδες για το πρόσθετο προσόν του από τη Συμβουλευτική Επιτροπή και την Ε.Ε.Υ. θα συγκέντρωνε σύνολο 195 (εκατό ενενήντα πέντε) μονάδες, με αποτέλεσμα ο αριθμός αυτός να τον τοποθετούσε πιο μπροστά από τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα.

Η προσφυγή επιτυγχάνει με £200 έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

30

Μιχαήλ Θεοδοσίου Λίμιτεδ ν. Δήμου Λεμεσού (1993) 3 Α.Α.Δ. 25,

Χριστοδούλου κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1993) 4 Α.Α.Δ. 1221,

35

Efstathiou ν. Republic (1985) 3 Α.Α.Δ. 471,

Αναστασίου ν. Κυπριακού Οργανισμού Ανάπτυξης Γης (1989) 3 Α.Α.Δ. 2710.

40 **Προσφυγή.**

Προσφυγή εναντίον της απόφασης της Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας με την οποία τα ενδιαφερόμενα μέρη επαναπροάχθηκαν στη θέση Διευθυντή Σχολείων Δημοτικής Εκπαίδευσης από 1.9.1990.

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον αιτητή.

Ρ. Παπαέτη, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult. 5

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ.: Με την παρούσα προσφυγή ο αιτητής ζητά από το Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας (Ε.Ε.Υ.), που πάρθηκε στις 24/7/1991 με την οποία επαναπροήχθησαν τα δώδεκα ενδιαφερόμενα πρόσωπα στη θέση Διευθυντή Σχολείων Δημοτικής Εκπαίδευσης, από 1/9/1990. 10

Τα γεγονότα της προσφυγής έχουν:-

Στις 13/6/1991 το Ανώτατο Δικαστήριο κατά την άσκηση της πρωτοβάθμιας δικαιοδοσίας του σύμφωνα με το Άρθρο 146 του Συντάγματος με απόφασή του στην *Χαραλαμπίδης ν. Δημοκρατίας* (1991) 4 Α.Α.Δ. 2116 ακύρωσε τις προαγωγές των δώδεκα ενδιαφερόμενων προσώπων στην επίδικη θέση. Η απόφαση πάρθηκε από την Ε.Ε.Υ. στις 25/4/1990 και οι προαγωγές ίσχυαν από την 1/9/1990. Σαν αποτέλεσμα της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου η Ε.Ε.Υ. επανεξέτασε το θέμα πλήρωσης των θέσεων που είχαν κενωθεί σύμφωνα με το νομικό και πραγματικό καθεστώς που ίσχυε στις 25/4/1990 οπότε και λήφθηκε η πρώτη απόφαση από την Ε.Ε.Υ. 20

Μετά την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου η Ε.Ε.Υ. επανεξέτασε την ένσταση του αιτητή σχετικά με τη μη συμπερίληψή του στον κατάλογο των υποψηφίων, επειδή δεν αποτιμήθηκε ο κατεχόμενος από αυτόν τίτλος "B. Ed." του Πανεπιστημίου Ουαλλίας ως πρόσθετο προσόν όπως προβλέπει το άρθρο 35B, παράγραφος 4(β) των περί Δημοσίας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμων του 1969 έως 1987 (δες Νόμο 65/87) αφού δε έλαβε υπόψη της τα στοιχεία, όπως αυτά σημειώνονται στο πιο κάτω απόσπασμα από το πρακτικό της συνεδρίας της ότε και λήφθηκε η επίδικη απόφαση, η Ε.Ε.Υ. αποφάσισε να παραχωρήσει μία μονάδα για πρόσθετα προσόντα στον αιτητή. 25 30 35

Το σχετικό απόσπασμα από το πρακτικό της Ε.Ε.Υ. λέγει:-

"Η Επιτροπή επανεξετάζει την εν λόγω ένσταση, υπό το φως των ευρημάτων του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Η Επιτροπή έχοντας υπόψη τις απόψεις του Υπουργείου Παιδείας σχετικά με τον τίτλο B. Ed. του Πανεπιστημίου Ουαλλίας που αποκτάται ύστερα από παρακολούθηση μαθημάτων στο Frederick Polytechnic (βλ. επιστολή του Διευθυντή Ανώτερης & Ανώτατης Εκπαίδευσης 40

5 με αρ. 422/68/28 και ημερ. 10/5/89) και τη γνωμοδότηση της Νομικής Υπηρεσίας της Δημοκρατίας με αρ. 46(Α)/67/VII και ημερ. 15/7/89 και αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία και έγγραφα που υπάρχουν ενώπιόν της, σχετικά με τη διάρκεια των σπουδών, τα θέματα που έχει διδαχθεί, το περιεχόμενο του τίτλου και τον τρόπο απόκτησής του, κρίνει ότι δικαιολογείται η παραχώρηση μιας μανάδας για πρόσθετα προσόντα.”

10 Αποτέλεσμα της πιο πάνω απόφασης της Ε.Ε.Υ. είναι ότι ο αιτητής συγκέντρωσε συνολικά 193 (εκατό ενενήντα τρεις) μονάδες και αποκλείστηκε και πάλιν από τον κατάλογο γιατί ο τελευταίος υποψήφιος που περιλήφθηκε σ’ αυτόν συγκέντρωσε 194 (εκατό ενενήντα τέσσερεις) μονάδες. Κατά συνέπεια, ο τελευταίος κατάλογος που κατάρτισε η Ε.Ε.Υ. είναι ο ίδιος με τον κατάλογο που είχε περιληφθεί στα πρακτικά της πρώτης απόφασής της που πάρθηκε στις 15 6/4/1990. Για το λόγο αυτό η Ε.Ε.Υ. αποφάσισε να προάξει και πάλι τους υποψηφίους των οποίων η προαγωγή ακυρώθηκε, αφού αυτοί συγκέντρωσαν περισσότερες μονάδες από τους υπόλοιπους μη επιλεγέντες υποψηφίους.

20 Ο αιτητής επικαλείται αριθμό νομικών ισχυρισμών για να επιτύχει την ακύρωση της επίδικης απόφασης. Θα περιοριστώ στην εξέταση του ενός από αυτούς, τον οποίον κρίνω ουσιαστικών αφού μ’ αυτόν επιτυγχάνεται η ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης.

25 Ο ισχυρισμός αυτός αναφέρεται στη μη συμμερφωση της Ε.Ε.Υ. κατά την επανεξέταση στην ακυρωτική απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην Υπόθεση **Χαραλαμπίδης ν. Δημοκρατίας** (1991) 4 Α.Α.Δ. 2116 όσον αφορά τον ίδιο αιτητή, κατά παράβαση του Άρθρου 30 146(5) του Συντάγματος.

35 Με την Προσφυγή του (**Χαραλαμπίδης ν. Δημοκρατίας** (1991) 4 Α.Α.Δ. 2116) ο αιτητής ζήτησε από το Δικαστήριο ν’ ακυρώσει την απόφαση της Ε.Ε.Υ. (που πάρθηκε στις 25/4/1990) να προάξει τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα στην επίδικη θέση, γιατί όπως ισχυρίστηκε παράνομα αποκλείστηκε από τον κατάλογο των συστηθέντων υποψηφίων ενόψει της μη αξιολόγησης του πρόσθετου προσόντος του “Bachelor of Education” του πανεπιστημίου της Ουαλλίας, το οποίο απέκτησε μέσω του “Frédéric Polytechnic”, και της παροχής σ’ αυτόν των ανάλογων μονάδων.

40 Το ιστορικό της υπόθεσης στην **Χαραλαμπίδης** φαίνεται στην απόφαση του Δικαστού Χρ. Αρτεμίδα, ημερομηνίας 13/6/1991 και δεν θα ενδιατρέψω σ’ αυτό. Σημαντικό είναι όμως να αναφέρω ότι

η Συμβουλευτική Επιτροπή δρώντας σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου 35B(4)(β) του Νόμου 65/87, αποφάσισε να δώσει τρεις μονάδες σ' αυτούς που κατείχαν γενικά τον τίτλο του αιτητή δηλαδή "B. Ed.". Τόσο η Συμβουλευτική Επιτροπή όσο και η Ε.Ε.Υ. η οποία ασχολήθηκε με το θέμα κατά την εξέταση της υποβληθείσας από τον αιτητή ένστασης, αποφάσισαν να μην δώσουν μονάδες στον αιτητή με το αιτιολογικό πως το δίπλωμά του δεν αναγνωρίζεται από το Υπουργείο Παιδείας.

Στην **Χαραλαμπίδης** το Δικαστήριο εξέτασε το θέμα όπως αυτό προέκυψε μετά από την πιο πάνω απόφαση των δυο Επιτροπών και αποφάσισε ότι:-

"Εκπαιδευτικός που επιθυμεί να βελτιώσει τα προσόντα του έχει υπόψη το νόμο. Δεν είναι επομένως επιτρεπτό αφού υποστεί τη βάσανο για την απόκτηση πρόσθετου προσόντος η αρμόδια αρχή να αποφαινεται εκ των υστέρων, και ανάλογα με την περίπτωση, πως δεν αναγνωρίζει το σχετικό ενδεικτικό. Στον ουσιώδη χρόνο δεν υπήρχε νομοθεσία καθορίζουσα τα αναγνωρισμένα εκπαιδευτήρια και διπλώματα στον τόπο μας, όπου ως γνωστό υπάρχει πανσπερμία. Κάτι τέτοιο προτείνεται να γίνει με το νόμο 1/87, του οποίου βέβαια οι επιπτώσεις στις πρόνοιες του άρθρου 35(β) 4(β) του Νόμου 65/87, θα εξεταστούν όταν το θέμα προκύψει."

Και το Δικαστήριο ολοκλήρωσε την απόφασή του με το πιο κάτω απόσπασμα:-

"Στην κρινόμενη προσφυγή το παράπονο του αιτητή δεν είναι θεωρητικό. Αν η Συμβουλευτική Επιτροπή και η Ε.Ε.Υ. έδιδε σ' αυτόν τις 3 μονάδες, που αποφάσισε να δώσει στους εκπαιδευτικούς που κατείχαν το πρόσθετο προσόν του B. Ed. θα περιλαμβανόταν στον κατάλογο των συστηθέντων για προαγωγή. Το σύνολο των μονάδων του ήταν 192, και αν διδόντουσαν 3 για το πρόσθετο προσόν θα αυξανόταν σε 195. Ο αριθμός αυτός θα τον τοποθετούσε πιο μπροστά από τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα. Η προσφυγή επομένως επιτυγχάνει και η επίδικη απόφαση ακυρώνεται με έξοδα υπέρ του αιτητή."

Ενόψει της πιο πάνω απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου ο αιτητής ισχυρίζεται ότι η Ε.Ε.Υ. με την έκδοση της επίδικης απόφασης κατά την επανεξέταση, δεν συμμορφώθηκε με το ακυρωτικό αποτέλεσμα της κατά παράβαση του Άρθρου 146(5) του Συντάγματος, με αποτέλεσμα να του δοθεί μόνο ένας βαθμός για το πρόσθετο προσόν

του (B. Ed.), σε αντίθεση με την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου η οποία καθόρισε ότι εδικαιούτο τις τρεις μονάδες για τον τίτλο του αυτό, όπως αυτές παραχωρήθηκαν σ' άλλους υποψηφίους οι οποίοι κατείχαν τον ίδιο ακριβώς τίτλο.

5

Η δικηγόρος της Ε.Ε.Υ. υποστήριξε ότι αυτή ενήργησε νόμιμα και συμμορφώθηκε πλήρως με την ακυρωτική απόφαση του Δικαστηρίου δίδοντας μία μονάδα στον αιτητή για το πρόσθετο προσόν του και εισηγήθηκε ότι το Δικαστήριο ακύρωσε την πρώτη απόφαση της Ε.Ε.Υ. για την παράλευψη της Συμβουλευτικής Επιτροπής και ακολούθως της Ε.Ε.Υ. να παραχωρήσουν στον αιτητή μονάδες για το πρόσθετο του προσόν.

10

Είναι φανερό από τα αποσπάσματα της ακυρωτικής απόφασης του Δικαστηρίου τα οποία παρετέθησαν πιο πάνω, ότι το Δικαστήριο αποφάσισε πως έπρεπε να δίδοταν ο αριθμός των τριών μονάδων και στον αιτητή για το πρόσθετο του προσόν, εφόσον η Συμβουλευτική Επιτροπή αποφάσισε ότι "θα έδιδε 3 μονάδες σ' αυτούς που κατείχαν γενικά το προσόν B. Ed.". Το Δικαστήριο τόνισε στην απόφασή του πως η απόφαση τόσο της Συμβουλευτικής Επιτροπής όσο και της Ε.Ε.Υ. να μην δώσουν μονάδες στο πρόσθετο προσόν του αιτητή γιατί το δίπλωμά του δεν προέρχεται από αναγνωρισμένο ανώτερο εκπαιδευτήριο (Frederick Polytechnic) είναι παράνομη γιατί ακριβώς το ίδιο το άρθρο 35B(4)(β) του Νόμου 65/87 το οποίο προβλέπει για την ανατίμηση του πρόσθετου προσόντος δεν προνοεί ότι τα διπλώματα των υποψηφίων τα οποία συνιστούν το πρόσθετο προσόν, πρέπει να είναι αναγνωρισμένα και από αναγνωρισμένα εκπαιδευτήρια.

15

20

25

30

Το άρθρο 35B(4)(β) προνοεί:-

“(β) προσόντα

35

1 έως 5 μονάδες, που δίνονται από τη Συμβουλευτική Επιτροπή με αιτιολογημένη απόφασή της, για πρόσθετο προσόν το οποίο είναι συναφές με την εκπαίδευση ή την ειδικότητα του υποψηφίου ή τα καθήκοντα της θέσης.”

40

Σύμφωνα με το διοικητικό δίκαιο απόφαση ακυρωτικού δικαστηρίου συνιστά δεδικασμένο και δεσμεύει κάθε δικαστήριο και διοικητική αρχή (βλέπε Φ. Βεγλερή “Η Συμμόρφωσης της Διοικήσεως εις τας Αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας” σελίδες 11-12 και την απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην Υπόθεση *Μιχαήλ Θεοδοσίου Λίμντε ν. Του Δήμου Λεμεσού* (1993) 3 Α.Α.Δ. 25).

Αναφορικά με το δεδικασμένο είναι πολύ χαρακτηριστικό το πιο κάτω απόσπασμα από την απόφαση του Δικαστή Στυλιανίδη στην υπόθεση *Χριστοδούλου και Άλλη ν. Δημοκρατίας* (1993) 4 Α.Α.Δ. 1221, στην σελίδα 1230):-

“Από τις αποφάσεις που εκδίδονται από το Ανώτατο Δικαστήριο σε προσφυγές πηγάζει δεδικασμένο το οποίο καλύπτει, τόσο το ακυρωτικό αποτέλεσμα που διατυπώνεται στο διατακτικό, όσο και τα “διοικητικής φύσεως” ζητήματα που κρίθηκαν με σκέψεις οι οποίες διατυπώνονται στην αιτιολογία της απόφασης.

Αναφορικά με τα “διοικητικής φύσεως” ζητήματα πρέπει να συντρέχουν οι συνθήκες προϋποθέσεις του δεδικασμένου: ταυτότητα προσώπου, ταυτότητα διαφοράς, δηλαδή, διαφοράς που έχει τα ίδια πραγματικά ή νομικά δεδομένα. (ΣΕ 1429/1986). “Διοικητικής φύσεως” ζητήματα είναι τα πραγματικά και νομικά ζητήματα που ρυθμίζονται από κανόνες του Διοικητικού Δικαίου και αναφέρονται στη μείζονα ή την ελάσσονα πρόταση του συλλογισμού της απόφασης, εφόσον ήταν αντικείμενο διάγνωσης και κρίσης και βρίσκονται σε συνάρτηση με το συμπέρασμα που έγινε αποδεκτό από την απόφαση (ακύρωση της πράξης), δηλαδή, αποτελούν το στήριγμα του συμπεράσματος αυτού (ΣΕ 813/1981, 1429/1986).

Το δεδικασμένο ισχύει για κάθε διοικητική αρχή η δε παράβαση του με νέα διοικητική πράξη θεμελιώνει λόγο ακυρώσεώς της.”

Το Άρθρο 146(5) του Συντάγματος προβλέπει ότι κάθε Δικαστήριο, όργανο ή Αρχή στη Δημοκρατία δεσμεύεται από τις αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου κατά την άσκηση της αναθεωρητικής δικαιοδοσίας του και ότι αυτά υποχρεούνται να συμμορφώνονται στις αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου (βλέπε τις αποφάσεις *Ευσταθίου ν. Δημοκρατίας* (1985) 3 Α.Α.Δ. 471, 474, *Αναστασίου ν. Κυπριακού Οργανισμού Ανάπτυξης Γης* (1989) 3 Α.Α.Δ. 2710 και *Χριστοδούλου* (ανωτέρω).

Σχετικό είναι επίσης το πιο κάτω απόσπασμα της απόφασης του Δικαστή Στυλιανίδη στην υπόθεση *Χριστοδούλου* (ανωτέρω) το οποίο λέγει:-

“Οι διοικητικές αρχές, σε εκτέλεση της υποχρέωσής τους κατά το Άρθρο 146.5 του Συντάγματος, πρέπει να συμμορφώνονται, ανάλογα με κάθε περίπτωση, με θετική ενέργεια προς το περιεχόμενο της απόφασης του Δικαστηρίου ή να απέχουν από κάθε ενέρ-

γεια που είναι αντίθετη προς όσα κρίθηκαν από αυτή.”

5 Όπως τονίζεται στην πιο πάνω απόφαση “η παράβαση του δεδικασμένου είναι παράβαση νόμου γιατί συνιστά παράβαση της παραγράφου 5 του άρθρου 146 του Συντάγματος”. Το σχετικό απόσπασμα της απόφασης λέγει:-

10 “Η παράβαση του δεδικασμένου είναι παράβαση νόμου - (ΣΕ 890/1987) - γιατί συνιστά παράβαση της παραγράφου 5 του Άρθρου 146 του Συντάγματος σύμφωνα με την οποία η απόφαση του Δικαστηρίου δεσμεύει κάθε Δικαστήριο, όργανο ή αρχή στη Δημοκρατία, που έχουν υποχρέωση να συμμορφώνονται με το περιεχόμενο της απόφασης.

15 Η Διοίκηση δεν επιτρέπεται να εκδώσει διοικητική πράξη αντίθετη προς τα ζητήματα που κρίθηκαν με την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου και στα οποία εκτείνεται το δεδικασμένο. (ΣΕ 3868/1980, 165/1981, 2502/1985). (Βλ. επίσης Ε. Σπηλιωτοπούλου “Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου), Πέμπτη Έκδοση, 1991, παράγραφοι 504, 537 και 571).”

20 Αν ο αιτητής έπαιρνε τρεις μονάδες για το πρόσθετο προσόν του από τη Συμβουλευτική Επιτροπή και την Ε.Ε.Υ. θα συγκέντρωνε σύνολο 195 (εκατό ενενήντα πέντε) μονάδες, με αποτέλεσμα ο αριθμός αυτός να τον τοποθετούσε πιο μπροστά από τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα.

25 Εν όψει των πιο πάνω ευρημάτων μου έχω καταλήξει στο συμπέρασμα πως η επίδικη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί. Η προσφυγή επομένως επιτυγχάνει και η επίδικη απόφαση ακυρώνεται.

30 Οι καθ’ ων η αίτηση να πληρώσουν £200,- έναντι των εξόδων του αιτητή.

*Η επίδικη απόφαση ακυρώνεται με
£200 έξοδα.*